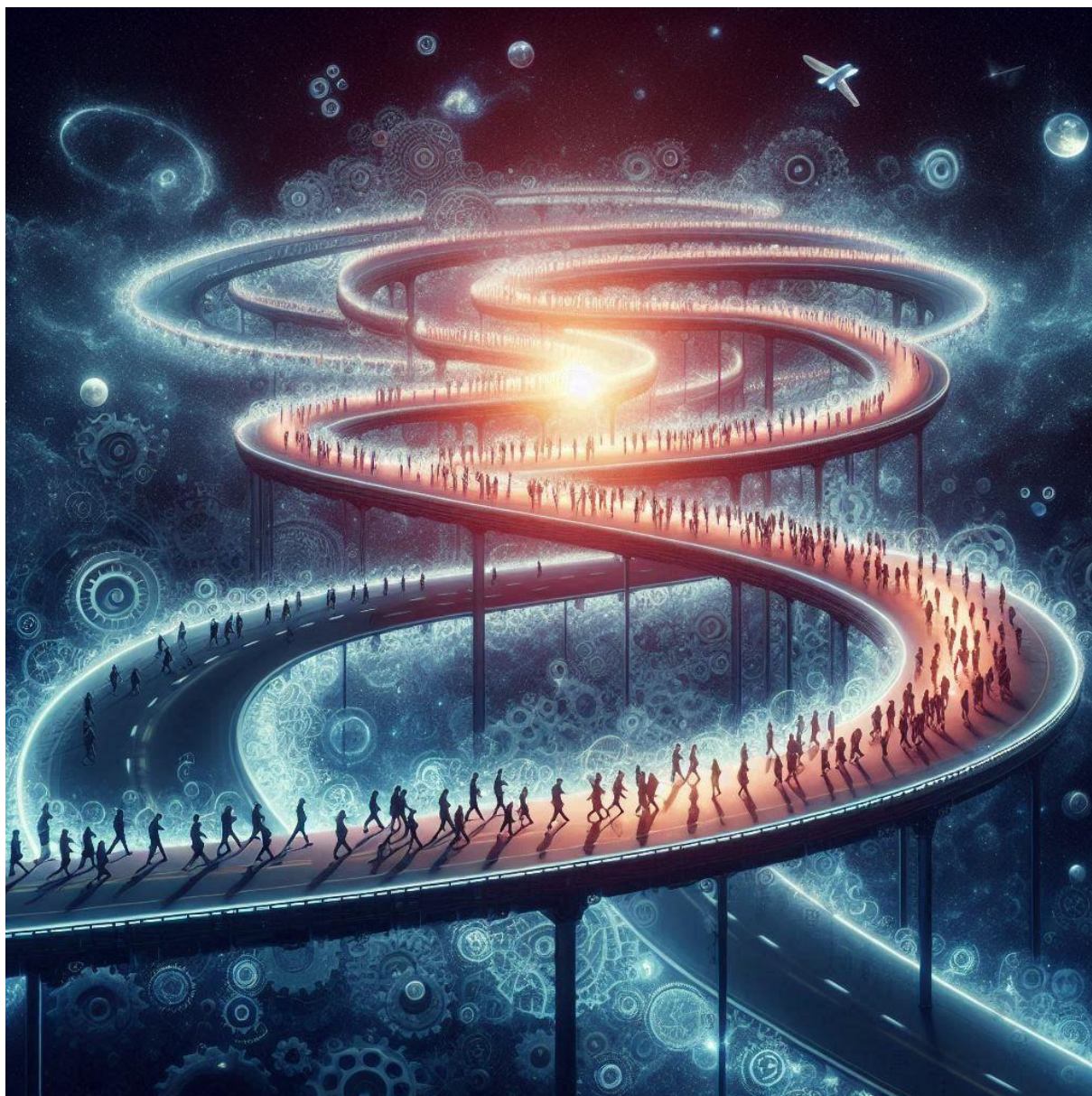

A TUDOMÁNY MAI ÁLLÁSPONTJÁNAK A MINDENKORI STANDARD MEGBÍZHATATLANSÁGA – AVAGY VISSZATÉRÉS AZ INDUKTÍV LOGIKÁRA ÉPÍTETT TUDOMÁNYHOZ

(avagy hogyan működik az emberiség és a világ rendszerlogikai megközelítésben?)

Írta: Dr. Strelitz Andrea

2025. október

Tartalom

Előzmény gondolat	3
A kérdés a rendszerdinamikára	3
A válasz a rendszerlogika	4
A rendszerlogika, mint egy regressziós dinamika	5
Hogyan működik?	6
A szabad döntés és választás illúziója – avagy kinek van és kinek nincs?	6
A tapasztalás igénye – avagy maga az induktív kutatás	7
A rendszerlogika kohéziós erői	8
Hiány alapú ragaszkodás és kontroll	8
Formalizált működési keretek	9
A mindennapi öntudatlanság és a konstans feszültség	10
A főmintázat terjedése	11
A kötött pálya determinisztikája – avagy nézőpont az univerzum kötött pályás működéséből	11
Végső következtetés	12
A rendszerlogika ismeretlen része	13

ELŐZMÉNY GONDOLAT

Ahhoz, hogy érthető legyen, mi indult el (igazából folytatódik és felerősödött) 2020-2021-ben, és miért izgalmas az egész változást átlátni, íme a logika maga:

Az emberiség a történelemből jól kivehető módon egy fajta egyensúlyi eltolódás mentén valahol a viktoriánus kor magasságában elérkezett egy végpontba, ahol az emberek közötti alá-fölé rendelő kapcsolódás elért egy olyan kritikus mennyiséget, amely a teljes emberiségre nézve fenntarthatatlanná vált. A női egyenjogúsági mozgalom, az ipari forradalmak, beleértve a jelenlegit is, az egyensúly helyreállítását célozza meg. A jelen korszakban csúcsosodik ki ennek az alá-fölé rendelő kapcsolódási dinamikának a széttöredezése és helyretétele. Azok a rendszerek (vállalatok, házasságok, barátságok, egyéb), más szóval együttműködési keretek omlanak szépen lassan össze, amelyekben a kapcsolódás nem kompatibilis, vagyis a fenntartásához szükségszerű az alá-fölé rendelő dinamika. **Ahol a kapcsolódás nem kompatibilis** (munka, házasság, barátság, egyéb), **az együttműködési keret rosszul lett megválasztva**, az alá-fölé rendelés paradox módon pedig nem megoldja, hanem elrejt, megkerüli, átugorja a kompatibilitás hiányát. A kompatibilitás hiányos kapcsolódás tovább már nem tudja megtartani az együttműködési keretet, egyszerűen leomlik.

A KÉRDÉS A RENDSZERDINAMIKÁRA

A legnagyobb kérdés az, hogy mit hiszünk el, miért tesszük, és miért vagyunk képesek dogmatikusan olyan szabályok szerint élni, amelyekkel kapcsolatban semmilyen tapasztalatunk nincs. Miért alkalmazunk, fogalmazzunk meg, vagy áramoltatunk olyan szabályokat az életünkben, amelyeknek az ellenkezőjét tapasztaljuk. Miért hisszük azt, hogy az a tudáshalmaz, amelyet kapunk és magunk számára érvényesnek tekintünk, az biztos, hogy a valóságnak és a gyakorlatnak megfelel, ha sosem tapasztaltuk meg? Miért vagyunk nyitottak olyan információra, ami nem a tapasztalás forrásától származik? Miért vagyunk (hit szinten) biztosak abban, hogy ha kapunk egy információt, vagy tudásanyagot, az igaz? Miért továbbítunk tapasztalat alapú bizonyosság nélkül információt? Ezeket a kérdéseket kollektív szintre tesszük fel, de a valóságban egyén szinten alkalmazzuk a mindennapi életünkben. Kapunk egy mutatót, és elhiszük, mert azt logikát követjük, hogy a tapasztalást helyettesíti a statisztika. Kapunk egy minősítő információt valakiről vagy valamiről, és ha az „informátorunk” a bizalmi körünkben van, nem igényeljük a tapasztalást, hanem mint hiteles forrásból származó a gyakorlatnak és valóságnak megfelelő információként könyveljük el. Majd jön egy tapasztalás, ami borítja az informátorunk állítását, némileg a hitelességét is, de a struktúrát tartva, továbbra sem igényeljük a tapasztalást vagy a forrást. Mivel ez a dinamika az életünk és a működésünk meghatározó része, minden életterületünkön megjelenik mintegy zavarbaejtő csalódásként kisebb nagyobb időtávra értelmezhető ciklusokban. A ciklusok természetesen folyamatosak szünet nélkül. Kérdés az, hogy miért tartjuk fenn ezt a struktúrát.

A VÁLASZ A RENDSZERLOGIKA

Létezik egy rendszerlogika, ami nem más, mint egy olyan kötött pályás út térben és időben értelmezve, melybe az emberiség, annak minden az élettel összefüggő kontextusával és aspektusával belefér és amelyet követ. A rendszerlogika egyfajta tudományos alapokra helyezett szintézis, mely szorosan összefügg az emberiség érettségével, a Tudomány, mint intézmény által megszűrt és beengedett tudományos elméletekkel és eredményekkel, valamint az egyén szintű életutakkal. Az emberiség rendszerlogikája egy olyan keret, amely az univerzum, a társadalom, az emberi kapcsolatok és a kollektív folyamatok működését írja le törvényszerűségeket, ciklusokat, automatizmusok formájában. Ennek a tág keretnek a fizikai bizonyítéka az, hogy bár eltérő minőségekben, de az emberiség képes egységben élni a bolygón. Az emberiség fejlődése tehát ennek a rendszerlogikának a segítségével vizsgálható, modellezhető, és tulajdonképpen meg is jósolható. Tehát kijelenthető az, hogy maga a rendszerlogika a Tudományos tér erőfeszítéseinek és kitartómunkájának a szintéziseként értelmezhető, mely egységben, kontextus függően, vagy akár egyén szinten is jellemzi az emberiséget. Kollektív (az egyén számossága, mint a statisztikailag értelmezett teljes sokaság, vagy a maximális mintaelem szám) szinten tehát azonosíthatók irányok, de egy látszólagosan jól megfogható célállapot nélkül.

Az emberiség fejlődése egyfajta tehetetlenségi erővel kiegészítve, adott sebességgel halad ezen a kötött pályán, amelyről egyén szinten sem rálátásunk, sem elképzelésünk, sem felfogó képességünk nincs. A mindennapi életünkbe egyszerűen nincs helye és ideje ennek a rendszerszintű információnak, azaz ennek az egységben való látásmódnak a hiánya alapján mondható öntudatlannak az emberiség. Az emberiség fejlődésére igazak a hullámelmélet tézisei is, vagyis a változásnak fel kell bukkannia egy ponton, de idő kell neki a teljes sokaságra való kiterjedéséhez.

Ha az emberiség fejlődésére úgy tekintünk, mint kötött pályás út, amin az egyén halad, akkor pedig mondhatjuk azt, hogy a fizika törvényei szerint jellemezhető. A kötött pályának alapvető és közismert tulajdonsága az, hogy nincs benne elágazási lehetőség. Az emberiség fejlődése kollektív szinten egy irányba tart, egy megfelelő szóródással egy sebességgel. Ez azt is jelenti, hogy döntéselméletek mentén egyén szinten nincs valódi választási lehetőség, csak egy olyan opció, amelyet a legnagyobb valószínűség szerint választunk. Ha pedig azt feltételeznénk, hogy a döntésünkre volt tudatos hatásunk, mert mérlegeltünk a rendszerből kinyerhető információk mentén, akkor is azt választottuk, amellyel a kötött pályán tudunk haladni a tömeggel. Tehát a választás, a döntés és a szabadakarat egy illúzió.

Ha pedig úgy nézünk rá a kötött pályára, mint egy regressziós modellre, akkor kapjuk meg a rendszerlogika egységben értelmezhető működési dinamikáját.

A RENDSZERLOGIKA, MINT EGY REGRESSZIÓS DINAMIKA

Adott egy többség, amely valamilyen szóródással igazodik egy főmintához. Ezen minta körül szóródik a sokaság egy konfidencia intervallumban. És természetesen közelebb vagy távolabb, ott vannak a kiugró „értékek” egyének, akik látszólagosan torzítják a regressziót, vagyis a kötött pálya szabályszerűségeit. Ők azok, akik nem illeszkednek bele a tömegbe, viszont olyan értékeket képviselnek, melyek magának a kötött pályának a szélességét, vagy regressziós görbének a predikciós intervallumát, amiben lényegében az emberiség minden egyede benne van. A hullámmélelet a predikciós intervallumra értelmezett, vagyis ahol felbukkan egy változás, ott a hullámméleletek törvényszerűségével adaptálódik a változás a teljes sokaságra.

A kiugró értékek valójában különcök, rejtett vezetők, eltérő látásmóddal, eltérő értékhalommal, és ahogy a matematika statisztika sem szereti a kiugró értékeket, úgy az emberiség sem tolerálja a különböző vagy más egyéneket. Az emberiség kiugró egyénjeinek a térbeli pozíciójuk által van lehetőségük egyfajta objektív rálátásra, mert a tömegtől való távolság által képes a tömeg mintázatait kívülről figyelni az nélkül, hogy bevonódna. Ugyanakkor a létezéshez szükséges energiát, támogatást, kapaszkodókat, kapcsolódásokat sem tudja a tömegmintából szedni, ezért a kiugróértéknek szükségszerű a fenntarthatóságot saját maga által felkonceptcionálni, kialakítani és működtetni. Vagyis a kiugró egyének szükségszerűen léteznek az a fenntarthatósági képessége, amely a tömegnek a státuszokon, folyamatokon, és gazdasági érdekeken alapuló interakcióból származtatható. A főmintát követő sokaság akkor és addig tartható fenn, amíg a minta igazodik az egyén értékhalomához, ezzel fenntartva a működtetéshez szükséges kritikus tömeget. Tehát a minta és a releváns tömeg a regressziós görbe mentén addig tartja az irányt, amíg az egyén kitudja venni belőle a fenntarthatósághoz szükséges feltételeket, ami egyben jelzi a mintához való függőségi kapcsolatot is.

Ahogy a matematika statisztika sem foglalkozik a kiugróértékek tulajdonságaival, úgy az emberiség többségének is nehéz feldolgozni a létezésüket, vagy együttműködni velük. Bár a matematika statisztika modell alkotáskor kizárja a kiugróértékeket, a főmintát követő többség inkább ledominálni, vagy kontrollálni akarja, mert a közösségi szinten való jelenléte egyfajta folyamatos „zavart” és feszültséget okoz a főminta mindennapi gyakorlásában, alkalmazásában. Egyes kutatások már hangsúlyozzák a kiugró értékek relevanciáját, de nincs elterjedve még. Az emberi fejlődés tekintetében a kiugró értékek akkor kapnak szerepet és teret igazán, ha az emberiség a fejlődési ívében eljut egy olyan holtpontra, ahol a többség által működtetett minta már nem fenntartható, vagyis nem hordozza a további létezéshez szükséges feltételeket. Dinamikáját tekintve ez azt jelenti, hogy minél inkább szűkül a konfidencia intervallum, a követendő minta annál rugalmatlanabbá válik, vagyis egyre inkább elkezd nőni azon egyének száma, akik számára a túlzott homogenizálás élehetlenné és fenntarthatatlanná válik. Ekkor vált irányt az emberiség fejlődési íve és elmozdul egy kiugróérték irányába, mert az eltérő

látásmód és értékhalmoz, mint működési minta, adhatja a fenntarthatósághoz szükséges további feltételeket.

Ebből arra is lehet következtetni, hogy létezik egy olyan szükséges mértékű, egyén szintű diverzitás, amely az emberiség együttéléséhez szükséges feltételeket is jelenti egyben. Tehát amikor a konfidencia intervallumot szűkítjük, vagyis az emberiség működésének a főmintázatát egyénszintre túlhomogenizáljuk, ott válik a főminta maga kontraproduktívvá. A főminta szerint teremtett érték nem képes az időtállóságra és a fenntarthatóságra, mert a konfidencia intervallum szűkítésével feltételek (egyénekben lévő tulajdonságok) záródtak ki. Ez a dinamika egyben a minta elhalását is jelenti. Az emberi létezés pedig tovább folytatódik egy másik, fejlesztett mintával, ahol a konfidencia intervallum is egy ideális méret felé tágl, amelybe a fenntarthatósághoz és időtállósághoz szükséges feltételek (egyénekben lévő tulajdonságok) visszakerülnek a tömegbe. A kiugró egyénekre ez az egész dinamika csak annyiban hat, hogy a sokaság része. Ha a távolság csökken, mert a tömeg a kiugróérték felé veszi az irányt, vagyis a fejlődési ív arra vált irányt, amerre a kiugró érték van, akkor a kiugró érték a tömeg részévé válik egy olyan új főmintázatban, amely az emberiség fennmaradását biztosítja.

HOGYAN MŰKÖDIK?

A SZABAD DÖNTÉS ÉS VÁLASZTÁS ILLÚZIÓJA – AVAGY KINEK VAN ÉS KINEK NINCS?

Az egyén szintű önismereti úton a kollektív nézetek mentén megoszlik. Hitük, tapasztalatuk és kapott tanításaik szerint van döntésünk az életünkben, vagy a valóságban nincs döntésünk. Feltételezve azt, hogy mindkettő állítás igaz, a rendszerlogika regressziós analógiája deduktív módon igazolja is azt, hogy mindkettő irány igaz.

Mivel az emberi fejlődés, vagyis maga a rendszerlogika értelmezhető egy egységes kötött pályás útként, a valóságban mindig minden egyén egy főmintázat (regressziós görbe) körül működik a saját életútjában. Ennél fogva valahol az irányt és a célt maga a főmintázat determinálja, ami kapcsolódik az egyén életútjához. Tehát a rendszerlogikából kiindulva minden élethelyzetben létezik egy becsülhető valószínűséggel bíró döntés, a választási lehetőségek közül, amely tovább lépteti az egyént az életében egy következő helyzethez, eseményhez.

Paradox módon, minél közelebb van egy érték (egy egyén) a regressziós görbéhez (a főmintázathoz), annál inkább hiszi azt, hogy van döntési és választási lehetősége, mert minden döntésével és választásával illeszkedik a főmintázathoz, vagyis az események és helyzetek igazolják a döntéseit. A valóság az, hogy a mintázat követésével a lehetséges választási lehetőségek között létezik az az egy, amelynek kiugróan magas a valószínűsége. Ez azt jelenti, hogy a valóságban a döntés szabadsága illúzió.

Minél távolabb van egy érték (egy egyén) a regressziós görbétől (a főmintázathoz), annál kevésbé kiszámítható az, hogy a választási lehetőségek közül melyik mellett dönt, azaz a választási lehetőségek között a valószínűségi értékek között csökken a különbség. Ez jelöli azt, hogy létezik a szabad döntés lehetősége, mert a valóságban a főmintázattól való távolság mértéke jelöli a főmintázattól való függőség mértékét is. Ezen egyéneknél működik a váratlanság és a kiszámíthatatlanság, de az irányváltás általi működési mintaváltásnak van kifutási ideje.

Végül a kiugró értékek (különcök), azok, akiknek van valódi választási lehetőségük, akikre már igazak a kvantumelméletek is. Hiszen olyan laza a függőségi kapcsolat a főmintázattal – amely egyben szükségszerűvé tette a saját fenntarthatóságuk biztosítását – vagyis maga a főmintázat domináns ereje nem érvényesül azzal az intenzitással, mint a regressziós görbén lévők. A kiugró egyéneknek tudatosítani kell azt, hogy van valódi választási és döntési lehetőségük, illetve azt, hogy milyen viszonyban állnak a főmintázattal magával. Ebben az esetben az életük iránya szinte azonnal képes váltani, és a mintázatok, irányok váltása náluk egy minimum időt vesz igénybe.

Ezen kiugró értékeknek (különcöknek) inkább küldetésük van, amely hatással van a főmintázatra. Ha pedig az életük célja és értelme a hatásgyakorlás, vagy katalizálás, akkor a valóságban nekik sincs szabad döntésük és választásuk, különben nem lennének a rendszer része. Ha és amikor a kiugró érték számára tudatossá válik ez a rendszerlogika, a választási és döntési lehetősége nem a külső hatásoktól, hanem a belső függetlenségéből ered, vagyis a rendszer ismerete okán van tisztában azzal, hogy a választási és döntési lehetőségei mihez kapcsolhatók, vagyis nem ringatja a szabad választás és döntés illúziójába magát. Vagyis az illúziómentesség adja meg magát a szabadságot.

Összességében minden egyénre igaz az egy becsült valószínűségű döntés a választási lehetőségek közül, de a főmintázattól való távolság határozza meg a valószínűségi értéket. A rendszerlogika szerint, mivel a főmintázat önmagából fakadóan nem tolerálja a paradigmaváltást, a szabad választás lehetősége azok számára igaz, akik kvázi függetlenek a főmintázattól azaz a regressziós görbétől távol esnek.

A TAPASZTALÁS IGÉNYE – AVAGY MAGA AZ INDUKTÍV KUTATÁS

A tapasztalás igénye, a statisztikához való kötődés és ragaszkodás, vagy a pletykához rendelt hitelesség szintén a rendszerlogikához köthető és a legjobban a kötött pályás út analógiájával, illetve a regressziós görbével demonstrálható. A rendszerlogika szerint minél inkább közelít az érték (egyén, mintaelem) a regressziós görbéhez, annál jobban követi az életútja a főmintázatot. Ahol pedig a főmintázat a folyamatos tapasztalások által tetten érhető az egyén életútjában, ott egy idő után elhal a tapasztalás igénye, mert nincs integrálható újdonság ereje. Ennél fogva kielégítő információval szolgál a tapasztalás nélküliség, vagyis a statisztikák és a pletykák. Paradox módon ahogyan felértékelődik a

statisztika és pletyka, úgy szűkül a konfidencia intervallum automatikusan, hiszen a főmintázatot meghatározó értékek, statisztikák és pletykák, azaz mint megosztható egységképzők által egyfajta standardizálás történik. A tapasztalás viszont nem osztható meg, mindig egyénszintű marad, vagyis a főmintázat (regressziós görbe) erejéhez, az egyén szintű diverzitás okán nem járul hozzá relevánsan.

Ahogy távolodik az egyén (érték) a regressziós görbétől, úgy nő az igénye a tapasztalásra, mert a főmintázattal csak részben találkozik a saját életében.

És akkor értelemszerűen a kiugró érték az, akinek a legnagyobb szüksége van a tapasztalatra, mert a kollektív főmintázatával ritkábban találkozik a saját életében. Ez azt jelenti, hogy olyan önálló rendszert működtet, amely lényegében minimális függőséget igényel a főmintázattól erősen függő egyénekkel. Továbbá a másokkal való kapcsolat ritkasága okán nem is tudja reprodukálni a folyamatokon keresztül az életében a főmintázatok tulajdonságait.

A RENDSZERLOGIKA KOHÉZIÓS ERŐI

HIÁNY ALAPÚ RAGASZKODÁS ÉS KONTROLL

A kohéziós erőnek a motorja hétköznapi megjelenési formában a kirekesztettség jelenség. Nem a bőrszín, a vallás, az identitás, vagy hasonlók mentén, hanem életvitelszerűen egyfajta érzet, és visszatérő mintázat. A napi rutinban nincs bizonyíték erre a kirekesztettségre, de maga a motor az egyénben ott van.

Tehát a test maga, mint egy elszigetelő, elválasztó tényező okozza azt a generikus egyedüllétet, amellyel a születés (testet öltés) okán együtt kell működni és élni. A főmintázat az élethez „szükséges/ajánlott/egyéb normákat tartalmaz. Ezen normák pedig az egyedüllétben rejlő veszélyek mérséklése érdekében alakulnak ki, és változnak az emberiség fejlődési görbéjében. A főmintázat, a test okozta egyénszintű egyedülléte okán egy elemi kontroll igényt is magában hordoz, ami genetikailag van kódolva a szervezetbe az életben maradás érdekében. Logikailag felépít az egyén egy rendet az életében, aminek a fenntartásán folyamatosan dolgozik. A rend egyénszinten és az emberiségre vetítve is egységesen egy olyan létállapotot jelent, ahol az energia egy minimum szinten tartható. Vagyis nincs szükség akcióra sem reakcióra. Nem kapcsol be a vészhelyzeti reflex, a stressz, mert nincs veszélyben az élet. Paradox módon azonban, ez a ragaszkodás és kontroll egy olyan feszültséget tart fenn, amely egyfajta hiányra mutat rá. A hiányt észrevenni a legnehezebb egy ragaszkodásban, hiszen elvi síkon az egyén „rend” értelmezésével megegyező az, amihez ragaszkodik. A kérdés tehát egyén szinten az, hogy mi az a belső hiány, ami egy feszültséggel teli rendet tud csak értelmezni? A hiány egyfajta láncolatként mutatkozik meg, amely elemi szinten a biztonságérzet mértékéből és minőségéből ered. A biztonságérzet hiányát egyrésről Maslow szükséglet szintjei szerint rendezhetők és értelmezhetők. A hiány tehát, „az egyén önmagában is egy teljes egység, ezért nem lehet másként, csak biztonságban” megélésének a hiánya. A biztonságérzet

másik hiánya az energia áramlásának a vélt vagy valós akadozása, aminek egyrészt maga a test és a bolygó adottságai (pl. gravitáció), másrészt a főmintázatba ágyazott normák, illetve annak a fejlődési íve (regressziós görbéje) eredményez.

Tehát mindenki egyedül születik, vagy hal meg, és a fizikai test egyfajta elválasztó tényező az egyének energiái között. Ez azt jelenti, hogy az energia, mint egy sztochasztikus egység változó, diszkrét értékekké válik, ahol már vizsgálható az energia a viselkedésmintákon, a fejlődésselméleti és pszichológiai tudományok segítségével. Vagyis maga a test biztosítja azt, hogy a főmintázat, és a körülötte eloszló emberiség egyénszinten olyan távolságban helyezkedjen el, amely segítségével definiálható, jellemezhető és leírható maga a rendszerlogika. Azok a viselkedési dinamikák, melyek egyben tartják az emberiséget, de egyén szinten meg is különböztetik őket egymástól.

A főmintázat kohéziós ereje az egyetértésen alapuló utánzás, illetve a kontroll igénye, vagyis a ragaszkodás, valamint a félelmek az ismeretlentől és az egyedüllétől. Ha beleképzeljük az emberiség fejlődési ívét (a regressziós görbét) egy koordináta rendszerbe, ahol az x tengely az idő és az y tengely a fejlődési szint, akkor a fejlődés vagy változás mindig egy időpillanatban történik, de a regressziós görbe alakja miatt a teljes predikciós intervallumban vizsgálva, a változás egyfajta időbeni eltolódásként érzékelhető az emberek számára. Tehát az egy időpillanatban jelenik meg a mozgás és az állás egyszerre.

Minél közelebb van egy egyén a regressziós görbéhez, annál kisebb a mozgástere, és kevesebb a választási lehetősége, valamint annak a tere, amiben önmagát, mint individuumot tudja vizsgálni, hiszen mindenki túl közel van hozzá. Minél távolabb van egy egyén a regressziós görbétől annál nagyobb a tér körülötte mozgásra, valamint önmagának a tömeghez képesti vizsgálatára. Távolság, valamint hirtelen váltási lehetőségek okán a ragaszkodás és a félelem jelentősen kisebb, ezért egyben rugalmasabb is. Tehát bizonyos laza kapcsolatban csatlakozik a főmintázathoz, de képes váltani félelem és ragaszkodás nélkül. Ez a tulajdonság csak látszólagosan egyezik meg a magas kockázatvállalással. A valóságban itt alacsony a kockázatteret, mert nincs valódi tét, nincs veszteség faktor, ami biztosítja a félelmet és ragaszkodást, mint kohéziós erőt.

FORMALIZÁLT MŰKÖDÉSI KERETEK

A főmintázat alapvető feltétele a formális kapcsolódás annak érdekében, hogy a fejlődésben végbemenő és a fejlődést elősegítő folyamatok kontrollált és szabályozott mederben, vagyis a kötött pályás úton, egy rend szerint történjenek, és maradjanak. Minél közelebb van egy egyén ehhez a főmintázathoz, annál fontosabbak számára a kötött és formalizált együttműködési formák, mint a gazdasági, társadalmi, családi, vagy érzelmi érdekek. Ezt a működési keretet biztosítja az összerezgés, amelyet kémianak hívnak. Ez a kémia nem más, mint egy funkció szerinti összhang. Az emberiség fejlődése, mint egy folyamatként értelmezve, különböző funkciók mentén történő kapcsolódásokat tesz szükségessé.

A rendszerlogika egyik kritikus és alapvető hibája a „szerelem” kifejezés, amely ezen funkciók közötti különbségeket és jelentőségüket elmosta. A rendszerlogika szerint az emberek az összhangot felnagyítják, és magát az érzést hangsúlyozzák. A mondás szerint „a szerelem mulandó”. Ez annyit jelent, hogy a fejlődést elősegítő közös feladat el lett végezve. Ez nem azt jelenti, hogy a kapcsolatoknak nincs hosszútávú perspektívája, hanem azt, hogy a szerelem érzést, vagyis az összhangot magát rendszerezni kell tudni és a helyes együttműködési keretbe kell tudni értelmezni és helyezni.

Minél közelebb van az egyén a főmintázathoz, annál erősebb a csúsztatás, és a mögé építhető érzés, amely funkció és kapcsolódási keret keveredést okoz. A keverés eredménye a konfliktus, az elhúzódó szétválás, a káros gazdasági vagy társadalmi kötelék, egyéb.

Minél távolabb van egy egyén a főmintázat formalizált keret szerinti működésétől, annál könnyebben ismeri fel az összhang mögötti funkciót, és annál tisztábban tesz különbséget közöttük. Ugyanakkor nem biztos, hogy jól is kezeli, mert a főmintázat gyakorlata mutatja a választható együttműködési keretek lehetőségeit. A főmintázat adta választási lehetőségektől való eltérés feltétele a saját rendszer tisztasága (torzítás és csúsztatásmentesség) és stabilitása.

Más szóval, ahol formalizált keretbe kerül egy együttműködés, ott biztos, hogy van egy összhang. A formalizált keretekre működtetési szabályok léteznek, mint a házasság, a család, a munka, a barátság, és egyéb kapcsolatok. Ha az összhang megvan, de tévesen választják meg a működési forma keretét, ott indul be a ragaszkodás, illetve a veszteségtől való félelem. Összesen a működési keretek jók lennének, ha nem lennének benne csúsztatások, torzítások, vagyis minden helyesen lenne értelmezve, használva, megélve.

A MINDENNAPI ÖNTUDATLANSÁG ÉS A KONSTANS FESZÜLTSG

A mindennapi öntudatlanság, az a rutin, amelyben napi szinten intézi az életét egy egyén (érték a regressziós görbe körül valahol). A napi rutin lényege az élet értelmezhetősége az elme szintjén. Azért jár iskolába, hogy szakmája, munkája és pénze legyen. Azért választ párt magának, mert a cél egy család létrehozása. Minden egyes tettben megjelenik egy olyan magyarázat, amely kellően idegnyugtató ahhoz, hogy az egyén ne tegyen fel kérdéseket, csak elfogadja a főmintázatot. A főmintázat egyszerű és bugyuta magyarázatai, annak az elfogadását, vagyis a totális rendszerilleszkedést biztosítják.

A mindennapi rutinban, az egyszerű dolgoktól a váratlan problémamegoldásig, nincs mélységi jelenlét, csak az „oldjuk meg, tudjuk le, és haladjunk” hozzáállás. Ennek oka az, hogy a főmintázat fenntart egy általános feszültségsszintet, amely egy nagyságrendileg folyamatos időszűkében, és általános fáradtságban tartja az egyént. A rendszer úgy képes stabil maradni, hogy a regressziós görbe közelében, mondjuk a konfidencia intervallumon belül, a feszültség szint amplitúdója a nulla felé tart, vagy a feszültségsszint szinte állandó, ahol is a görbe felé közeledve nő az öntudatlanság. Ezzel szemben a regressziós görbétől

távolodva a feszültség szint inkább változó, egyre növekvő amplitúdóval, ahol egyre nő a lehetőség a mélyebb vizsgálatra, ezáltal pedig a tudatosságra. Ennél fogva a „mert ez az élet rendje” gondolat jelentése és értelme különbözik a teljesen öntudatlan és a tudatos egyének között. A főmintázat a konstans feszültség oldására fenntart egy hamis optimizmust, mely elsősorban a kommunikációban érhető tetten. A hamis optimizmus egyfajta támasz, amely bár egyén szinten segít tovább lendülni egy helyzeten, egy állapoton, ezzel elmarad a mélyelemzés, és a jelenlétet, aminek az eredménye paradox módon a főmintázat feszültség szintjének állandósítása, illetve az öntudatlanság folyamatos fenntartása.

Az öntudatlanság tehát egy szűk keresztmetszetben engedi vizsgálni az eseményeket, helyzeteket, környező egyéneket, mert a feszültség szint nem enged többet. A tudatosságban felmerül a rendszerszintű vizsgálat, az oksági láncolat, a belső elégedettség kérdése, vagyis ahol egy esemény, egy helyzet vagy egy környező egyén már megkapja a „nagyítót” és az ingadozó feszültség lehetőséget enged a tágabb keresztmetszetű vizsgálatra.

A FŐMINTÁZAT TERJEDÉSE

Az emberiség fejlődése egy regressziós görbe mentén értelmezhető a prediktív intervallumban. Koordináta tengelyen ábrázolva x tengely az idő, y tengely a fejlődési szint. A rendszerlogika nem engedi meg a változásnélküliséget, ami azt jelent, hogy az nincs stagnáns fejlettségi szintet kontextus és idő keresztmetszet nélkül. Tehát amikor egy adott időpontban elindul egy változás, az, a koordináta rendszerben egy egyenessel ábrázolható, de a regressziós görbére nem merőleges, hanem kevesebb, mint 90 fokos szöget bezárva ábrázolható. A prediktív intervallum egy pontján beindul egy változás, amelynek a teljes tartományban végig kell futnia a fejlődés szint emelkedéséhez. Ehhez az átfutáshoz viszont idő kell, ami koordináta rendszerben egy állandó értéket mutatva, a regressziós görbe perspektívájából nézve időigényes. A regressziós görbe közelében a változás, mint a főmintázat egy új eleme gyorsan terjed a kötött, és formalizált működési keretek szabályai okán, a hullámterjedés analógiájaként. A változás jellegét tekintve a rendszerlogika pont annyi teret enged a csúsztató, torzító, igazságot elfedő és ártó változásnak, mint a valódi értékteremtő és az emberiség együttélését támogató változásnak, mert a rendszerlogika elementárisan az egyensúlyra épül és önkorrekciós képességgel bír.

A KÖTÖTT PÁLYA DETERMINISZTIKÁJA – AVAGY NÉZŐPONT AZ UNIVERZUM KÖTÖTT PÁLYÁS MŰKÖDÉSÉBŐL

A csillagászoknak és Űrkutatóknak hála ma már tudjuk azt, hogy az univerzumban lévő objektumok jelentős és meghatározó többsége kötött pályán, adott sebességgel (esetleg lassuló-gyorsuló ciklussal) mozog. Tehát a mozgás biztos, a távolság biztos, a pályák lassú, de folyamatos változása biztos, amely tulajdonságok a Földre is igazak. A Földön él

emberiség pedig ennek a nagyobb rendszernek a része, vagyis determinált az univerzum állandósága és változása a Földre, valamint a Földön élők működésének az állandóságára és folyamatos változására. Vagyis, ahogy az univerzum is kötött pályán mozog, kölcsönhatásban a Földdel, úgy a Földön élőkkal is. Egyéb esetben a rendszerlogikát nem lehetne megalkotni, mert az emberiséget nem lehet különböző szempontok szerint vizsgálni, osztályozni, kategorizálni, vagy számszerűsíteni. Ennek az egyszerű logikának köszönhetően tehát a rendszerlogika, mint az emberi fejlődést leíró működési elv, keret és dinamikák, egységet képezve létezhet.

VÉGSŐ KÖVETKEZTETÉS

A rendszerlogika állandó, mert az emberi fejlődés állandó. Mivel mozgás van benne, a változás is állandó. A rendszerlogika alapvetően nem változik, de az értelmezése nagyban függ a tudományos tér, valamint azon szereplők munkájától, akik valódi vagy torzított tudást adnak bele a létezésbe, vagyis az emberiség fejlődésének az ívébe és folyamataiba. Ezen torzításokra való hivatkozások pedig, hullámként terjednek az emberiségben. A rendszerlogika hibás értelmezését és torzítását azok a „szakértők” adják, akik a paradigmaváltó tudósok generikus téziseit és modelljeit kiforgatják, és tovább osztják. Számtalan példám van ilyen tudás torzításra, amelyeknek már az eredete is csak legenda, és annyian hivatkoztak a torzított verziókra, hogy meg sem fordul a fejben azok valótlanúsága, vagy vitatása. Ez a vitathatatlanúság még akkor is stabilan kitart, amikor a mindennapi gyakorlat az ellenkezőjét mutatja. Például, mindenki, aki Maslowhoz piramis alakú szükséglet hierarchiára hivatkozik egy akadémiai szintű dokumentumban, és ezért fokozatot vagy elismerést kap, az egy teljes tévedés. Ugyanez a tévedés átmegy az üzleti, vállalati, gazdasági területekre és csodálkozás van a használhatatlanságon. Mégis, a főmintázat regressziós görbe közelében, a tapasztalatra való csökkenő és alacsony igény miatt, egy elfogadás, tovább lendülés a jellemző. Ez a tovább lendülés pedig megengedi beégni a téves tudást. Ahol pedig az elmélet és a gyakorlat nem találkozik, ott az alacsony tapasztalati igény okán a főmintázat regressziós görbéjén elhelyezkedő tömeg, képes hátrasorolni és vitatni a saját tapasztalait. A tapasztalat elutasítása pedig az egyént magát, vagyis az önmagával lévő összhangot bontja meg.

És ott tartunk most, az emberiség fejlődése szempontjából, hogy az egyensúlyi kibillenés ismét elérkezett egy kritikus szintre, ahol szükségszerűen beindult az önkorrekció. Ezt éljük meg a 4. ipari forradalomként azonosított változási időszaknak.

A tapasztalás egyre inkább hangsúlyossá válik, mert a főmintázat megjelenési formái egyre kevésbé illeszkednek az egyén mindennapjaihoz. Az egyre növekvő illeszkedés hiány megnyitja az egyént a látszólagosan „járatlan” és ismeretlen utak felé, amiben a tapasztalás iránti bizalom, valamint a helyes következtetés képességének a visszaszerzése okozza a legnagyobb kihívást.

A RENDSZERLOGIKA ISMERETLEN RÉSZE

Van a rendszerlogikának ismeretlen része, amely egyelőre a torzítatlan tiszta valóságában létezik, működik és láthatatlanul van jelen a mindennapi életünkben egyén, illetve kollektív szinten. Azért ismeretlen, mert a tudományos tér vagy a „szakértői” kör, még nem tárta fel, nem vizsgálta, és nem állapított meg generikus, vagy eltorzított, hibás következtetéseket. Paradox módon, jelenleg a rendszerlogikának az ismeretlen szegmense működik a legmegbízhatóbban, pontosan az ismeretlensége okán. Az ismeretlent pedig nem lehet másképp megismerni, csak tapasztalat által, amely tömegben megfigyelések gyűjteményévé válik, amely pedig nem más, mint az induktív logika mentén megközelített tudomány.